

Margrethe Vestagers grundlovstale

Taler

Margrethe Vestager
Økonomi- og
indenrigsminister

Dato

5. juni 2013

Sted

Tambours Have, Varde

Jeg tror på fremtiden.

Jeg tror på en fremtid, hvor alle borgere har lige muligheder og rettigheder til at leve det liv, de ønsker. Jeg tror på en fremtid, hvor vi gennem uddannelse, viden og samarbejde kan skabe et stærkt og levende samfund.

Og jeg tror på en fremtid, hvor vi er modige nok til at give håb til andre end os selv.

Sammen kan vi skabe den fremtid. Fordi vi tror. Fordi vi samarbejder. Og fordi vi lytter.

Vi tror på den enkelte. Vi tror på den 12-årige pige, der aften efter aften står på den lokale fodboldbane, mens mørket falder på, og øver frispark. Igen og igen. Vi tror på hendes håb og drømme.

Vi tror på, at vi har et ansvar for os selv og for andre. Som når medarbejderne i en lektiecafe hjælper en 9-årig med at bryde koden bag brøkkregning. Og som når

der i de tidlige morgentimer ydes en ekstra indsats for at rydde op efter Distortion-festivalen i Københavns gader.

Det er det Danmark, vi drømmer om – og det er det Danmark, vi kæmper for. Derfor arbejder vi for at få flere i arbejde og færre på forsørgelse. Derfor arbejder vi for at få flere uddannet bedre – og derfor arbejder vi for en stærk og sund økonomi.

Det er ikke alle, der er enige i vores måde at arbejde på. Mange spørger, om vi ikke kunne gøre tingene på en anden måde – lave andre løsninger, træffe andre valg. Jeg forstår godt de spørgsmål – de er helt oplagte. Og sandheden er at: Jo! Der er altid alternativer til det, vi gør.

Vi har truffet en lang række valg – og ikke mindst fravalg. For eksempel, da vi for et år siden lavede skattereformen: Vi stod på det tidspunkt i en situation, hvor mange danskere havde mistet deres arbejde. Vores konkurrenceevne var svækket, og vores produktivitet haltede. Danmark havde tabt over 100.000 private arbejdspladser. Med andre ord var der lange udsigter til vækst og nye arbejdspladser. Det er en stor belastning for den enkelte, som gerne vil i arbejde – og det er en belastning for samfundet.

Så da vi satte os omkring forhandlingsbordet var vores prioriteter klare: Som med regeringens øvrige tiltag, var vores mål at skabe flere arbejdspladser – for at sikre en god økonomi for de enkelte familier og for at styrke samfundets økonomi. For en god økonomi skaber tryghed og frihed for den enkelte. Og det er grundlaget for, at vi kan skabe fri og lige adgang til sundhed og en bedre uddannelse end den, vi selv blev tilbudt.

Derfor valgte vi, at bruge penge på at lette skatten for folk, som er i arbejde.

For et par år siden kritiserede jeg den daværende statsminister Lars Løkke Rasmussen for, at det ville ramme de mest sårbare og udsatte mennesker, hvis der ikke bliver ført en ansvarlig økonomisk politik. Og det mener jeg stadig. I Danmark har vi nedbragt gælden, vi har gennemført reformer af arbejdsmarkedet og af de offentlige ydelser. Det har givet os råd til at hjælpe de mest udsatte mennesker i vores samfund, sikre vores kernevelfærd. Og det har givet os mulighed for at investere, så vi kan genvinde de arbejdspladser, vi har tabt.

Netop kampen for at genvinde de utrolig mange arbejdspladser, vi har tabt, betyder helt bevidste prioriteringer. Som i regeringens vækstplan, hvor vi valgte at bruge mindre på klassisk velfærd, end vores reformer gav råd til. Fordi vi ønsker at skabe job: For det at have et arbejde, er nemlig også en fundamental del af vores velfærd.

Det er som med kvindernes historiske indtog på arbejdsmarkedet. Det gav os frihed og nye muligheder, fordi vi blev økonomisk uafhængige. På samme måde vil vi styrke den enkeltes og deres familiers valg og muligheder, når flere kommer i arbejde og færre er på forsørgelse.

Og vi kunne have gjort noget andet – truffet andre valg, have prioriteret anderledes. Eller helt ladet være med at gøre noget. Men så skulle vi også have taget konsekvenserne af vores undladelser og fravalg.

Men vi valgte at handle. Vi valgte at lytte. Og vi valgte at samarbejde.

Vi har i vores – endnu korte – regeringsperiode indgået aftaler med samtlige partier i Folketinget. For os er det ikke vigtigt, hvilken farve partiprogrammet har, eller hvem vi sidder overfor ved forhandlingsbordet. For os, er indhold vigtigere end partifarve.

Vi samarbejder – fordi vi tager ansvar. Vi samarbejder med dem, der vil. Og vi kæmper for det, vi tror på.

Du har ret til at være uenig – og du har ret til at blive hørt. Vi lytter til både for og imod. Men i sidste ende er det vores valg – og vores ansvar.

For et par måneder siden fik jeg en fuckfinger af en gruppe arbejdsløse byggefolk. Både i overført betydning og rent fysisk. En stor, forstørret fuckfinger i gips. Den står i vindueskarmen på mit kontor, og den er en meget god påmindelse om, hvad politik også er: Det er uenigheder, konflikter, frustrationer og endeløse debatter. Det er lige som det skal være. For når man tager et standpunkt, og tager ansvar – så vil man møde uenighed. Men det at kende hinandens standpunkter gør jo netop, at vi kan diskutere tingene og bevæge os fremad.

”Hvorfor bruger I ikke flere penge? Hvorfor investerer I ikke mere?” Det er spørgsmål, jeg ofte bliver mødt med. Og det er en helt naturlig undren. Og sågar både Venstre og Enhedslisten er enige: Brug flere penge. Og ja, selvfølgelig kan man bruge flere penge. Men vi har faktisk de højeste offentlige investeringer i 30 år og så sent som i går, fik regionerne mulighed for at bruge to milliarder ekstra på anlæg og investeringer i 2014.

Det er vores ansvar at fastholde tilliden til dansk økonomi. Derfor har vi valgt både at stimulere og investere, men samtidig at holde os på sikker afstand af grænsen på vores 'kassekredit'. For bruger vi vores 'kassekredit' fuldt ud, risikerer vi at skulle betale øgede renter af vores lån, af vores gæld.

Vi har prioriteret at have lidt ekstra – for at være forberedt, hvis der skulle komme uforudsete udgifter, og for at værne om vores lave rente. En lav rente, der både har holdt hånden under beskæftigelsen og hjulpet vores boligmarked.

Men som jeg sagde i sidste sensommeren. Vi tager ansvar for Danmark. Derfor holder vi selvfølgelig også øje med, om der er brug for, at vi gør mere. Derfor lavede vi en vækstplan til knap 100 milliarder, og derfor har regionerne fået mulighed for at gøre mere. Og derfor gav vi kommunerne lov til at bruge 2 milliarder kroner ekstra på anlæg, da de i januar vurderede, at de ville ligge 6 milliarder kroner under budget. For vi tager ansvar. Samtidig er der også plads til, at kommunerne kan bruge 3,5 milliarder kroner mere uden at få sanktioner.

Jeg bliver tit spurgt om, hvorfor vi har så travlt med at lave reformer: ”Går det ikke lidt for hurtigt? Har I befolkningen med jer? Er der ikke brug for en periode med ro fremfor reformer?”.

Jeg kan sagtens forstå de spørgsmål. Jeg har ind imellem stillet dem til mig selv. Men det er bare vigtigt at huske på, at reform-arbejdet ikke er slut, fordi en håndfuld politikere giver håndslag og stiller sig foran en glasdør til interviews. Det er faktisk først der, at det virkelige reformarbejde begynder.

For det er ikke de politiske aftaler, som forandrer verden. Det er først, når

lovene får liv hos socialrådgiverne, hos sundhedspersonalet eller hos medarbejderne i jobcentrene, at forandringerne begynder.

Det er først, når en psykisk sårbar ung bliver tilbudt sit eget behandlingsforløb for at kunne mestre sit liv – fremfor at blive sat på en passiv førtidspension – at førtidspensions-reformen skaber reelle forandringer.

Og det er først, når telefonen ringer, og en ledig bliver tilbudt et job, hun har søgt, at vækstplanen skaber forandringer for den enkelte.

Vi kan som politikere skabe et afsæt for forandringer – men derfra er der stadig et stykke vej, før hver enkelt af os mærker forandringerne i hverdagen. Derfor skal vi blive ved med at have fokus på de ting, som stadig står og blinker. Vi skal f.eks. fortsætte debatten om, hvordan vi kan gøre noget bedre med de mange midler, som vi bruger i beskæftigelsesindsatsen. Det er et område, hvor der helt sikkert er plads til forbedringer. Hvor vi kan bruge pengene bedre, end vi gør i dag. Målet er entydigt: Flere skal i arbejde.

Jeg er glad for at have Venstre i opposition. Af flere grunde. Men vi har lavet mange gode aftaler med Venstre. Energiaftale, skattereformen og vækstplanen er de eksempelvis med i. Og derfor er jeg også glad for, at Lars Løkke Rasmussen har ønsket flere reformer. Tempoet bliver nok aldrig som i det sidste halvandet års tid. Men lidt mindre kan også gøre det.

Til efteråret står især to ting højt på vores prioriteringsliste: Vi skal i gang med at reformere beskæftigelsesindsatsen, og vi skal styrke Danmarks produktivitet. Og med cirka to år til næste valg, kunne der hurtig gå valgkamp i den. Derfor er jeg glad for, at Venstre melder klart ud, at man fortsat er klar til at tage politisk

ansvar.

Sidste år på Grundlovsdag fortalte jeg om Axel og Tâm Morgenstjerne, som jeg besøgte under valgkampen i 2011. De var kommet i klemme i Venstre, Konservative og Dansk Folkepartis pointsystem. Et pointsystem regeringen afskaffede efter valget, da vi skabte en ny og tiltrængt balance i udlændingepolitikken. Og jeg kan glæde Axel og Tâm og mange andre danskere og udlændinge i Danmark med, at vi fortsat arbejder for at skabe en endnu bedre balance i udlændingepolitikken. Eksempelvis vil Tâm snart kunne søge om dobbelt statsborgerskab, hvis hun har lyst. Det giver hende og mange andre mulighed for at bevare rødderne til deres hjemland og samtidig integrere sig fuldt ud i vores Danmark, som vi fejrer i dag. For det er vores festdag. Det er hele Danmarks festdag. Og derfor vil jeg gerne byde alle nye danskere velkommen i dag.

For det er grundloven, vi fejrer i dag. Med Dannebrog, taler og sang. Det er en af grundpillerne i vores demokrati. En lov der uanset hudfarve, tro og seksualitet sikrer vores grundlæggende rettigheder. Og det er værd at fejre med sang og Dannebrog blafrende i vinden - også selv om grundloven godt kunne trænge til et eftersyn, det er trods alt 60 år siden det skete sidst.

Den åbne debat, retten til uenighed og muligheden for at blive hørt er grundlæggende for vores demokrati.

Fuck-fingeren i min vindueskarm er et vidne om vores demokratiske rettigheder og muligheder – men også en påmindelse om, at vores rettigheder kun lever, hvis vi bruger dem.

Så lad os debattere og diskutere.

Lad os lytte, og samarbejde – og kæmpe for det, vi tror på.

Og lad os sammen skabe den fremtid, vi drømmer om.

Kilde

altinget.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Grundlovstale, Radikale Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/margrethe-vestagers-grundlovstale-2013>